

[Pia Christmas-Møller]

Det er et komplekst område, og det er et følsomt område, men vi vil fra konservativ side gå positivt ind i udvalgsarbejdet.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Loven om tidsubestemt bidragspligt er ikke en tidssvarende lov. I dag har alle mulighed for uddannelse og arbejde, og det er ikke manden, der alene forsørger familien. Derfor er et ægteskab ikke en hindring for at arbejde eller at uddanne sig, og derfor er det urimeligt at pålægge en forhenværende ægtefælle at betale bidrag på livstid.

I bemærkningerne til lovforslaget er nævnt en række eksempler til illustration af, hvorledes der på dette område diskrimineres over for mænd. Jeg har selv modtaget en række henvendelser fra personer idømt livsvarig bidragspligt, og det er min klare opfattelse, at det føles som utrolig uretfærdigt at være dømt til at betale bidrag hele livet.

Tiden er simpelt hen løbet fra den nuværende lov, og nærværende forslag lægger op til en ændring af lovgivningen på dette område, således at loven bliver mere tidssvarende. Der vil stadig kunne pålægges bidrag efter en skilsmisse, men dog maksimalt i 10 år, og der vil blive skabt en tiltrængt ligestilling på området. Dog er det værd at bemærke, at der i beslutningsforslaget er en undtagelse, hvorefter bidrag kan fastsættes frem til det fyldte 67. år, såfremt ægteskabet har været i mindst 25 år og den bidragsberettigede enten er uden uddannelse eller uden erhvervs erfaring.

Venstre kan tilslutte sig forslaget og håber på en velvillig behandling fra alle Folketingets partier.

Ebba Strange (SF):

Velviljen er ikke helt så stor fra SF's side som fra Venstres og De Konservatives side; det vil jeg skynde mig at sige i starten.

Det er et område, hvor vi får bunkevis af breve. Vi kender godt de dér meget følelseladede områder, hvor vi bliver overdænget med breve. Det er godt, at folk henvender sig til os, og jeg læser også alle brevene med interesse, men SF mener, at der stadig væk findes tilfælde, hvor det kan være rimeligt, at en ægtefælle pålægges livsvarig bidragspligt. Det gør vi, fordi de stadig væk findes, de ægteskaber, hvor den ene ægtefælle har brugt sit liv på at passe

hus og hjem – som regel mand og barn/børn – og hvor hun – det er som regel en kvinde – er i en meget dårlig situation, når manden forlader hende.

Vi havde den store debat i 1989 om dette her spørgsmål, og jeg synes, at vi endte et sted, hvor vi godt kan tillade os at stå et stykke tid. Udviklingen går naturligvis – det forudså vi også i 1989 – i retning af, at det er færre og færre, der bliver pålagt den livsvarige bidragspligt; i det hele taget bliver bidragstiden kortere og kortere, og at man slet ikke bliver pålagt bidrag, bliver også mere og mere almindeligt. Sådan er udviklingen gået, men fordi udviklingen er gået sådan, er der ingen grund til, at der ikke er dette sikkerhedsnet for de situationer, hvor en person – som regel en kvinde – kommer i en meget uheldig situation efter en separation og skilsmisse.

Jeg skal også gøre opmærksom på noget, som ikke har været så forfærdelig meget inde i debatten, nemlig at selv om man er pålagt bidragspligt, kan Statsamtet fastsætte denne bidragspligt til nul, hvis man skønner, at ændringen i de pågældende personers økonomiske forhold gør det rimeligt.

Altså ikke så stor tilslutning fra SF's side til den del af forslaget.

Jeg har mærket mig i bemærkningerne den store forskel, der kan være, på den måde, kvinder og mænd behandles på i retssystemet, alt efter hvem det nu er, der tjener de fleste penge. Det er muligvis en tradition, der sidder lidt for dybt i retssystemet, at det altid er manden, der tjener de fleste penge; i hvert fald er der ikke noget i loven, der tilsiger denne forskelsbehandling. Tværtimod, der tales hele loven igennem kun om ægtefæller, aldrig om hustruer og ægtemænd, så signalet til domstolene er klart nok, at naturligvis skal der ske ligebehandling af mænd og kvinder i forhold til loven.

Derfor er jeg også glad for, at justitsministeren vil bruge den indflydelse, han har, på at få prøvet nogle af de sager ved Højesteret, for det er et af de steder, hvor jeg godt kan se at der burde en anden retspraksis til, hvis de eksempler, forslagsstillerne omtaler i deres beslutningsforslag, er almindeligt forekommende.

Men umiddelbart mener vi altså ikke, at der er brug for nogen lovændring.